

Selje-fløyten

pppe i Storheia satt en liten hare og spilte på en seljefløyte som den hadde fått av ei gammel kjerring nord i haugene for tjeneste og godt hjertelag. Og haren ble så urimelig glad i denne fløyten at den aldri i verden kunde tenke seg å skille lag med den for aldri så godt mellomlag. Fløyten som slo de vakreste triller av verden, hadde en underlig, lokkende makt til å tenne livsgleden i de små jordmusene som kom myldrende ut av hulene sine for å gi seg til å danse av hjertens lyst.

Det så ut som denne fløytingen aldri vilde ta ende heller, haren dreiv på og blåste fra solrenning til solefall — og de små jordmusene danset og danset og glemte aldeles både hvilen og levemåten sin.

Da syntes den gamle musekongen det gikk for vidt med galskapen, og ønsket at det snart måtte bli slutt på leiken. For musekongen var en forsiktig fyr og holdt seg klokkelig i skjul under den gamle einerroten. Her holdt han et våkent øye med begivenhetenes gang. Og her kunde han også se at både hoggormen, snogen og ugla slo ned i danseleiren og åt den ene musen etter den andre. Til slutt bestemte den seg for å springe bort til haren og klage sin nød. Den pusset gullkronen og børstet purpurkappen, tok sitt septer, og dermed la den av sted.

— Kjære, snille hare, du som er så grovelig pen og snill, ikke har jeg imot hverken deg eller fløyten din, men dess mer du spiller, jo flere mus kommer det bort for meg. Og skal du klemme på slik, blir jeg snart alene mus i riket! Å jeg sørger meg nesten ihjel!

Men haren sa som det var, den kunde ikke tenke seg å leve uten å spille på fløyten, og en er seg selv nærmest, mente den.

Musekongen ruslet videre og klaget sin nød. Langt om lenge møtte den Mikkell Rev.

— Nei, jasanya, sa Mikkell, er det plass til sorger i noe så lite som deg da?

— Å ja, det er ikke fritt, pep musekongen og tørket seg om øynene. — Det er vel ikke annet å vente så lenge den stygge haren på heia driver med å spille på denne trollfløyten sin. Dermed fortalte den Mikkell hele historien.

— Ja, ja, sa Mikkell, etter som du er så liten og hjelpeløs, så skal jeg hjelpe deg. Du får syne vegen dit haren holder til da!

I kveldingen krøp haren ut av hiet sitt og satte seg som vanlig på stubben og ga seg til å spille igjen. Men denne gangen ble den ikke sittende så lenge som den hadde tenkt likevel. Mikkell gjorde et langt hopp og tok et rettelig jafsetak i pusenakken. Da haren mistet fløyten sin, var ikke Mikkell sein om å nappe den til seg. Da det var gjort, sa den:

— Så får dere ha takk for meg begge to da! Den lo så kjeften nesten vilde revne på den. — Og no er det min tur til å ha det godt på mine gamle dager, for når jeg blåser i fløyten, så har jeg plenti med levemåte i all evighet!

Musekongen ruslet videre sin veg, den pep så ynkelig og klaget sin nød bare verre. Da den hadde gått slik en stund, råkete den borti en liten, rund og veslevoksen

kar som gikk og sparket alene i raksten. Det var Vesle-Kvinten.

— Men i all verden hva er det du låter så sårt over da, musekonge? spurte han.

Musekongen fortalte den sørgelige tilstand. Og dersom det skulde drive på slik, ble han nok snart alene mus i riket! Å, den sørget seg nesten ihjel.

— Nei, men har du hørt noe så grovelig stygt da, sa Vesle-Kvinten og spyttet einerrotkvaе lang veg av bare forargelse. — Å nei, Mikkell er lur han, og den som er lur er sjelden ærlig! Du får gå i forkjøpet du og ta teften på reverompa, så skal jeg sannelig vise den hvor Kvistingjutulen fant Vintervatnet, jeg!

Da Vesle-Kvinten kom opp på heia, skapte han seg til og begynte å danse og sprette etter tonene fra seljefløyten.

— Hei å hå! ropte han til Mikkell. Ja, dette er sannelig moro det! Hei å hå, jeg kan ikke stanse heller. Kjære, snille Mikkell Rev, vær så snill å holde opp med fløytingen din da, jeg danser meg glugg ihjel!

— Hihhi, flirte reven så tårene rant, ja, no kan du

Musekongen klaget sin nød til haren.

danse no, Vesle-Kvinten, til du dør, så slipper du å gjøre meg flere puss!

— Å, skån meg, å, skån meg! Du skal få gull og grønne skoger om du vil holde opp å fløyte. Å, å, å! Armene mine er blitt lamme, jeg kan ikke røre dem mer, jeg kan ikke løfte dem engang!

— Bravo! ropte Mikkel og stillet seg opp foran Vesle-Kvinten og riktig ertet ham med å blåse ham like opp i ansiktet.

Men det sto ikke lenge på, for med det samme trev Vesle-Kvinten seljefløyten fra Mikkel og ga den samtidig et kraftig spark på snuten, så den gikk kant i kant over lyngrabbene.

Vesle-Kvinten gjorde opp en liten varme med ildstålet, og snart ble det bare aska igjen av hele seljefløyten.

Da ble musekongen glad, kan du tro.

— Du er en stor mann du, Vesle-Kvinten. Og godhjetet.

— Godhjetet og sirompa, ja — akkurat, sa Vesle-Kvinten.